

Açıktır ki krizin ağır yükü altında ezilmemek sesimizin gür çıkarmasına, mücadele alanlarını birleştirmemize ve toplu bir biçimde kararlı duruşumuza bağlıdır. Böyle bir birliktelik, lokallerde ekonomik-demokratik temelli mücadele alanlarının birleştirilerek doğru hedefe yönelmesi kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. Bu alanların birleştirilmesi ve kendiliğinden birleşen hak arama alanlarında da mücadele ufkunun büyütülmesi sınıf bilinçli öğelerin yoğun çabasına bağlıdır.

“İşçi sınıfı örgütlüyse her şeydir, değilse hiçbir şey.”

SAYI: 1
ARALIK 2023

BİRLİK

İŞÇİ BÜLTENİ

MERHABA

İşçi olarak önümüzde iki temel seçenek var. İlki yakın, dövnüp yaşadığımız sorunlara boyun bükme, bize bu olumsuz hayatı reva gören çarkın işleme-sine tamam demektir. İkinci seçenek ise her koşulda, her şeye rağmen bu sorunlara karşı mücadele etmek, kendimize saygımızı yitirmeden, kişiliğimizi zedeledikten, onurumuza sahip çıkarak çelik gibi kırılmadan durmaktır.

İÇİNDEKİLER

Sendika Nedir?.....	4
Kıdem Tazminatı.....	6
İşçi Sınıfın Kurtuluşu	
Mücadelede.....	9
Emeğin Tarihi.....	11
Bereketli Topraklar	
Üzerinde.....	13
2024'ü Karşılarken.....	14

Merhaba

Her günü bir sonraki ile ve birbiriyle aynı olan hayatlar yaşayan emekçilere Merhaba. Yaşamak için çalışmak, alın terimizi emeğimizi satmak zorundayız. Buna rağmen zor hayatlar yaşıyoruz ve zorluklar son zamanlarda kat kat artıyor. Kıt kanaat geçiniyoruz. Bazılarımız iki işte çalışmak zorundayız veya günlükçüyüz. Başka işlerde çalışmak mecburiyetimiz oldu. Haftada bir tek tatil günümüz var ama yaşamın dayattığı ekonomik zorluklar o kadar yoğun ve bastırıyor ki çocuğumuza, eşimize, dostlarımıza ayıracağımız 10 saati bile işe ayırıyoruz.

Hiçbirimiz çalışmaktan gücenmiyoruz. Elbette ki bir şeyler üretmek, çalışmak değerli bir şey, lakin yoğun çalışmalarla, döktüğümüz alın terine, hayatımızın en önemli yıllarını insan gibi geçinmek için harcamamıza rağmen dönüp geriye baktığımızda karın tokluğuna çalıştığımızı görüyoruz. En fazla birkaç kuruşu çocuklarımızın geleceği için bir kenara atıyoruz, o da ya okul masrafına gidiyor ya da acil bir durum olunca elimizde eriyip yok oluyor.

İş yerinde ekonomik koşulların yetersizliği hepimizin malumu. Ekonomik sıkıntılar yetmezmiş gibi bir de iş yerinde yasadışı baskılara, insanlık dışı birçok muameleye maruz kalıyoruz. Fabrika idari personelinden

küfürlü, hâkaretli konuşmalar, azarlar, tazminatsız işten çıkarma tehditleri, mobbing, kadınlara yönelik cinsel taciz ve şiddet, düşük ücretler, kötü yemekler, servis sıkıntıları, elden para verilerek geleceğimizden çalınan sosyal haklar ve daha adını saymakla bitiremeyeceğimiz kırkı kırk para onlarca sorun.

İş yerlerinde bunca sorun varken dışarıda iş yerini aratmayacak ölçüde kötü durumda maalesef. Enflasyon, pahalılık, alım gücümüzün düşmesi... Vergi yükünün altında ezilen de biziz. Mahkemelerde hak arama çabalarımızın yıllarca sonuçsuz kalması, uzadıkça uzayan mahkemeler, geç gelen adaletin anlamını yitirmesi, patronların sürekli bizden evvelki işçilerin mücadelesi ile kazanılmış olan kıdem tazminatımızı temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp gasp etme niyeti ile önümüze getirmesi... Etrafımızı çepeçevre kuşatmış bozuk çarkın dişlileri arasında sürekli biz eziliyoruz.

İşçiler, emekçiler olarak her gün soluk soluğa bir uğraşla sözde bize ait hayatlar sürüyoruz. Neden sözde bize ait diyoruz? Çünkü iş hayatımıza, sosyal hayatımıza baktığımızda onca şey üretmemize rağmen kazandığımız sadece karın tokluğu, yoksulluk sınırında hayatlar. Patron çocukları ile kendi çocuklarımızın yaşadığı hayatları kıyaslamak ve

bizim çocuklarımızın da patron çocuklarının yaşadığı hayatı hak edip etmediğini sormak bile hayatlarımıza sahip olamadığımızı ispatlar. Ekonomik koşulların bizi mecbur ettiği modern köle hayatı yaşıyoruz. Çalışmaz ise ya açlıktan ya işsizlikten geçinememenin acı reçetesini çekeceğiz.

İşçi kardeşlerimiz tüm bu sorunları yaşıyorken en önemli soru şudur. “Patronlar kendileri için her koşulu kullanıyorken kendi hayatımız için biz ne yapıyoruz?”

Bu soruların cevaplarını BİRLİK İşçi Bülteninde bulacağız. Çünkü bültenimiz işçilerin her türlü haksızlığa rağmen ellerinin armut toplamadığını göstermek içindir. Mevcut koşullarda sorunlarımızı çözeceğimiz yöntemler nelerdir, işçiler olarak neyi nasıl yapmalıyız gibi soruların cevaplarını bulmak ve anlamak içindir. İşçiler başta iş yerleri olmak üzere iş dışı hayatlarında bu emek gaspçısı çarklara karşı nasıl güçlü durabilirler, neleri kazanabiliriz bunları birlikte nasıl kavrarız bunun içindir. Bültenimiz işçilerin sesi, kendimizi yalnız hissettiğimizde güvenle sırtımızı dayayacağımız sınıf kardeşliği dayanışmasının adıdır. Hayatımızın değerli olduğuna önce kendimiz

inanmalı ve onu kendimize ait kılmak için çaba sarf etmeliyiz.

İşçi olarak önümüzde iki temel seçenek var. İlki yakınıp, dövünüp yaşadığımız sorunlara boyun bükme, bize bu olumsuz hayatı reva gören çarkın işlemesine tamam demektir. İkinci seçenek ise her koşulda, her şeye rağmen bu sorunlara karşı mücadele etmek, kendimize saygımızı yitirmeden, kişiliğimizi zedelemeyen, onurumuza sahip çıkarak çelik gibi kırılmadan durmaktır. İşte BİRLİK bülteni ikinci seçeneği doğru bulanların adresidir. **BİRLİK Bülteni sen, ben, o, biziz. “Akıl için tarik birdir.” desturu ile yola çıktık... Bu yolda pusulamız BİRLİK’tir.**

Birlik

Sendika Nedir?

Sendika, belirli bir sektör veya meslek grubundaki işçilerin ortak çıkarlarını ve haklarını savunmak amacıyla oluşturduğu örgütlerdir. Sendika işçi sınıfının ortak davranmasını, ortak düşünmesini sağlar. Sendikalar çalışanların maaşları, çalışma koşulları, iş güvenliği, mesleki gelişim fırsatları gibi konularda daha iyi şartlar elde etmenin en yetkin araçlarıdır. Ayrıca, işçi hakları ve çalışma koşulları konusunda işverenlerle Toplu İşçi Sözleşmesi yaparak işçilerin haklarını savunurlar.

Sendikaların bugün bu görevlerini yapamadıklarına dair oluşmuş çok güçlü bir fikir var ve bu ne yazık ki doğru bir fikirdir. Birçoğunun işçilerin haklarını korumak dışında süreçlere dahil olduklarını, haksızlığa karşı gelişmiş işçi direnişlerini bitirmek için gayret ettiklerini, dayanışmayı önemsemediklerini, hatta yer yer engellediklerini görüyoruz. Oysa bunlar sendikaların görevlerinin aksi durumlarıdır. İşçilerin çıkarlarına, dolayısıyla işçilere dayanan, güçlerini işçilerden alan sendikaların bu olumsuz durumlardan kurtulacağını bilmek gerek...

Yıllar önce işçi sınıfının bugünün sömürü dünyasına karşı sömürüyü ortadan kaldırmış bir dünya kurabileceğini keşfederek bunun için çalışmalar yapan Uluslararası İşçi Birliğinin Başkanlığını yapmış Karl Marks sendikalar hakkında bize şunları yazmıştı:

SENDİKALAR: GEÇMİŞLERİ, BUGÜNKÜ DURUMLARI VE GELECEKLERİ

a) Geçmişleri :

Emek gücünden başka bir şeye sahip olmayan işçiye karşılık, sermaye yoğunlaşmış bir toplumsal güçtür. Dolayısıyla, sermaye ve emek arasındaki pazarlık hiçbir zaman âdil koşullarda meydana gelmez. Yaşamın ve emeğin maddî araçlarını bir yana, üretimin vazgeçilmez güçlerini karşı yana

veren bir toplum anlayışı açısından bile bu durum âdil değildir. İşçilerin tek toplumsal gücü sayıdır. Ne var ki, sayılarının gücü de dağınıklık yüzünden kırılmıştır. İşçilerin dağınıklığı kendi aralarındaki kaçınılmaz rekabet tarafından yaratılır ve beslenir.

Sendikaların doğuşu, kendilerini hiç olmazsa esir durumundan bir parça olsun kurtaracak pazarlık koşullarına sahip olabilmek için işçilerin bu rekabeti yok etmek ya da en azından sınırlamak için başvurdukları kendiliğinden girişimlerden kaynaklanır. Demek ki, sendikaların ilk hedefi, günlük ihtiyaçlara, sermayenin ardı arkası kesilmez saldırılarını engelleme yollarıyla, kısacası ücret ve iş günü uzunluğu sorunlarıyla sınırlı kalmıştır. Sendikaların bu eylemi yalnızca meşru değil, aynı zamanda gereklidir. Günümüzün üretim sistemi son buldukça bu eylemden vazgeçilemez. Tam tersine bu eylem, tüm ülkelerde sendikaların kurulması ve birleşmesiyle genelleştirilmelidir. Sendikalar, buna karşılık, kendileri de farkına varmadan, Orta Çağ belediyeleri ve komünlerinin orta sınıfa sağladığı cinsten örgütlenme merkezleri oluşturmuşlardır. Sendikalar, emek ve sermaye arasındaki gerilla savaşları bakımından gerekliseler, ücretli emek ve sermaye egemenliği düzenini değiştirmenin örgütlü araçları olarak daha da gereklidirler.

b) Bugünkü Durumları :

Sermaye karşısında yerel ve acil mücadelelere kendilerini aşırı ölçüde sınırlayan sendikalar, ücret köleliği düzenine karşı çıkma güçlerinin farkına henüz kendileri de tam olarak varamamışlardır. Bu yüzden genel toplumsal ve siyasi hareketlerden pek uzakta durmuşlardır. Ancak, geç de olsa uyanmakta, büyük tarihi görevlerinin bilincine varmaktadır. Bunun belirtileri, İngiltere’de yeni bir siyasi harekete katılmalarında, Birleşik Devletlerde

görevleri konusunda daha geniş bir görüşe ulaşmalarında ve sendika delegelerinin daha geçenlerde Sheffield'de yaptıkları büyük konferansta alınan şu kararda görülmektedir:

“Enternasyonalin, tüm ülkelerin emekçilerini tek bir kardeşlik bağı ile birleştirmeye yönelik çabalarını bütünüyle takdir eden konferansımız, burada temsil edilmekte olan tüm topluluklara, tüm emekçi halkın gelişmesi ve mutluluğu için gerekliliğine inanarak Enternasyonale katılmalarını içtenlikle önerir.”

c) Gelecekleri:

Sendikalar özgün amaçlarının yanı sıra artık, daha büyük çıkarları olan tam kurtuluş için işçi sınıfını örgütleme merkezleri olarak bilinçle hareket etmeyi öğrenmelidirler. Bu amaca yönelik her toplumsal ve politik harekete yardımcı olmalıdırlar. Böylece kendilerini tüm işçi sınıfının temsilcileri ve savunucuları sayarak ve böyle davranarak birliğin dışında kalanları da saflarına katmayı başaracaklardır. Ayrıcalık koşullar yüzünden güçsüzlükleri görülen tarım işçileri gibi, en düşük ücretli iş kollarındaki işçilerin çıkarlarını dikkatle savunmalıdırlar. Çabalarının dar ve bencil olmayıp, ezilen milyonların kurtuluşuna yönelik olduğuna dünyayı inandırmalıdırlar.

(K. Marx — Geçici Genel Konsey Delegeleri İçin Direktifler-1866, Cenova Kongresi)

KIDEM TAZMİNATI

İşçilerin örgütlenme, birlik ve mücadelelerine katkı sunmak için yine işçiler tarafından hazırlanan bu bültende “Haklarımız” başlığı altında her sayı yeni bir başlığı ele alacağız. İlk dosya konumuz AKP hükümetinin Eylül başında açıkladığı 2024-2026 yıllarına ilişkin Orta Vadeli Program (OVP)’da yer alan “Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi” ile yine gündeme gelen mevcut “Kıdem Tazminatı” hakkımız.

Kıdem Tazminatı, sendikalarımızın söylemleriyle; son kalemiz, kırmızı çizgimiz, oğlumuzun damatlığı kızımızın gelinliği... Kıdem Tazminatı gerçekten de

dünden bugüne işçilerin gasp edilen hakları göz önüne alındığında, yasal güvencesi ve uygulama birliği sağlanmış birkaç haktan biri olması nedeniyle önemli bir kazanım ve korunması gerekiyor.

İşverenler ve onların etkisinde politikalar oluşturan hükümetler dünden bugüne kıdem tazminatının değiştirilmesini sürekli gündeme taşıdılar, taşımaya devam ediyorlar ve edecekler. Biz işçilerin kazanılmış hakkımızı gasp ettirmemek, korumak ve geliştirmek için birlikte mücadele etmekten başka yolumuz yok.

KIDEM TAZMİNATI NEDİR, NASIL HESAPLANIR?

Kıdem Tazminatı 1475 sayılı İş Kanunu’nun 14. maddesi ile düzenlenen işçilerin işten belirli şartlarda ayrılmaları sonrası, işveren tarafından ödenen parayı ifade ediyor. Kıdem Tazminatı, işçinin son aldığı ücret üzerinden hesaplanır. Her çalışma yılı karşılığı 30 günlük brüt ücret, işten ayrılan işçiye kıdem tazminatı olarak ödenir. Yasadaki 30 günlük alt sınır, bireysel ve toplu iş sözleşmeleri ile artırılabilir ancak tutarı kıdem tazminatı tavanını aşamaz.

KIDEM TAZMİNATI ALABİLMEK İÇİN;

1475 sayılı iş kanununa göre kıdem tazminatına hak kazanmak için bazı şartlar belirlenmiştir.

Buna göre;

1

İşçi aynı işyerinde deneme süresi de dahil en az 1 yıl süre ile çalışmış olmalıdır. Bir yılı doldurmayan işçi kıdem tazminatı alamaz.

İşçinin iş sözleşmesinin işverence haksız olarak sonlandırıldığında, işçi işten çıkarıldığında...

2

3

Erkek işçiler zorunlu askerlik nedeniyle işten ayrılmaları durumunda.

Kadın işçiler evlilik gerekçesiyle nikahtan sonra 1 yıl içerisinde işten ayrıldıklarında.

4

5

Emeklilik nedeniyle.

İşçinin ölmesi durumunda, işçinin ölümü sonrası kıdem tazminatı yasal mirasçılara ödenir.

6

7

Emeklilik için yaş dışında sigortalılık süresi ve prim gün sayısını dolduranlar SGK merkezinden alacakları 'kıdem tazminatına esas yazı' ile de kıdem tazminatını alarak iş akitlerini sonlandırabilirler.

KIDEM TAZMİNATI NASIL HESAPLANIR?

Kıdem Tazminatı, işçinin kıdem tazminatına esas günlük brüt ücretinin, işyerinde çalıştığı süre ile çarpılması formülü ile bulunur.

KIDEM TAZMİNATI FORMÜLÜ

Kıdem Tazminatına Esas Yevmiye (x) Kıdem Süresi (-) binde 7,59 Damga Vergisi = Kıdem Tazminatı

Kıdem tazminatının doğru hesaplanması için iki nokta çok önemlidir, kıdem tazminatına esas ücret ve kıdem süresinin hesabı.

KIDEM TAZMİNATINA ESAS ÜCRET NEDİR?

4857 Sayılı İş Kanunu ücreti "bir kimseye bir iş karşılığında işveren veya üçüncü kişiler tarafından sağlanan ve para ile ödenen tutardır" şeklinde tanımlamıştır. Buna göre, iş akdinin kıdem tazminatına hak kazanılacak şekilde işçi feshedildiği gün işverenin işçiye ödediği yahut ödemesi gereken ücret son ücrettir ve aylık ücret uygulaması bulunan işyerlerinde kural olarak kıdem ve ihbar tazminatına esas alınması gereken ücret de bu bir aylık ücretin bir güne isabet eden kısmıdır. Bir günlük ücret mevcut takvim ayı 28 veya 31 gün olsa dahi günlük ücret 30'a bölünerek bulunur.

KIDEM TAZMİNATI SÜRESİ NASIL HESAPLANIR?

Kıdem süresi işçinin ilk işe başladığı tarih ile iş akdinin sona erdiği güne kadar olan süredir. Bu süre içindeki ücretsiz izinler, uzun süreli hastalık raporları ile sigortalılık süresinden sayılmayan günler kıdem süresinden düşülür.

KIDEM TAZMİNATI TABANI VE TAVANI NEDİR?

Kıdem tazminatı tabanı brüt asgari ücrettir. Asgari ücret ülke genelinde en düşük işçi maaşını ifade eder. Buna göre 01.07.2023 – 31.12.2023 tarihleri için kıdem tazminatı tabanı, 13 bin 414 lira 50 kuruştur. Asgari ücretle çalışan işçinin kıdem tazminatı hesabı günlük brüt 447 lira 15 kuruş üzerinden hesaplanır. Kıdem tazminatı tavanı 01.07.2023 – 31.12.2023 tarihleri için 23 bin 489 lira 83 kuruş olarak belirlenmiştir.

Kıdem Tazminatının nasıl hesaplandığını bir örnek üzerinden gösterelim:

İşçi İbrahim, X firmasında 01.01.2010 tarihinde işe girmiştir. Aylık brüt 20 bin lira maaşla çalışmaktadır. Ayrıca işçiye fiilen çalıştığı her gün için 120 lira yemek parası verilmektedir. İbrahim, 31.10.2023 tarihinde emekliliğe hak kazanmıştır ve işten ayrılmıştır. Kıdem tazminatı ne kadardır?

KIDEM TAZMİNATI HESABI ÖRNEĞİ

KIDEM SÜRESİ
13 YIL 9 AY 31 GÜN

MAAŞI

20.000,00 / 30 =
GÜNLÜK 666,67 TL

YEMEK

120 X 26 GÜN / 30 =
GÜNLÜK 104,00 TL

KIDEM T. ESAS ÜCRETİ:

666,67 + 104,00 =
GÜNLÜK 770,67 TL

KIDEM T. ESAS AYLIK ÜCRETİ
770,67 X 30 = 23.120,00 TL

KIDEM TAZMİNATI TAVANI
23.489,83. TL

Aylık ücret kıdem tazminatı tavanı altında olduğu için bu ücret üzerinden hesap edilir.

13 YIL İÇİN: 13 X 23.120,00 = 300.560,00 TL
9 AY İÇİN: 9 X 23.120,00 / 12AY = 17.340,00 TL
31 GÜN İÇİN: 31X 23.120,00/360G= 1.990,89 TL
TOPLAM [BRÜT]: 319.890,89 TL

Kıdem Tazminatından sadece binde 7,59 oranında Damga Vergisi kesilmektedir.

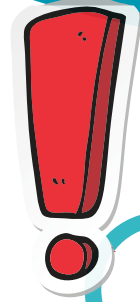
DAMGA VERGİSİ (BİNDE 7,59)=
319.890,89 * 7,59/1000 = 2.427,97 TL
319.890,89- 2.427,97=

İBRAHİM'İN NET KIDEM TAZMİNATI

317.462,92 TL

KIDEM TAZMİNATINI TÜM İŞÇİLER ALAMIYOR BAHANESİYLE BİR HAKKIN GASPINA KILIF ARANIYOR.

HALBUKİ ÇÖZÜM BASİT;

1

Kıdem Tazminatı alabilmek için 1 yıl çalışma kuralı ortadan kaldırılmalı, 1 gün çalışan işçi de dahil tüm işçiler kıdem tazminatı alabilmelidir.

Kıdem Tazminatı tavanı ortadan kaldırılmalı, işçilerin çalışırken kazandıkları gerçek ücretleri üzerinden kıdem tazminatı alması sağlanmalıdır.

2

Kıdem tazminatı işçi sınıfının mücadelesi ise kazanılmış ve geliştirilmiştir. İşçi sınıfı ile patronlar arasındaki uzlaşmaz mücadele sınıflar tarihinin her döneminde olduğu gibi bu dönemde kıdem tazminatı gibi kazanılmış hakların gaspı gündemli devam etmektedir.

Tarihsel olarak işçi sınıfı örgütlendikçe, öğrendikçe kazanmış, örgütsüz ve dağınık dönemlerde kazandıklarını kaybetmiştir. Bu nedenle kıdem tazminatını gasp ettirmeyeceğiz sloganını ete kemiğe büründürecek işçi sınıfının birlikte örgütlü mücadelesi olacaktır.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU MÜCADELEDE

Egemenler; yani sermaye-patronlar sınıfının özellikle son yıllarında işçilerin üzerinde kurdukları egemenlik, biz işçi-emekçilerin kimi zaman kendi sessizliğimizin verdiği onay kimi zaman zor yoluyla olmuştur ve bu döneme kadar bu egemenlik üzerimizde sürekli devam etmiştir. Egemen sınıflar açısından bu baskı ve işçiler üzerindeki egemenliğin başarılı bir şekilde devam ettiği çok açıktır. Lakin bu kalıcı ve tüm işçiler tarafından sessizce karşılandığı anlamı taşımaz. Farklı işçi kesimleri tarafından sessizlik ile karşılanırsa da bu egemenliği özellikle her türlü olanakları zor kullanarak, bas-kılayarak hayata geçirmeleri gün geçtikçe hem artmakta hem de uygulamakta zorlanmaktadır. Zorlanmaktadır diyoruz çünkü biz işçi-emekçi sınıfının aslında yaşam koşullarımız iyileşmemesine, daha çok yoksullaşmamıza rağmen mevcut durumu kabullenmiş görünüyor olmamızdan kaynaklanmaktadır. Üzerimizde kurulan hakimiyetin, baskının, artan sömürüye ve her kriz döneminde faturanın biz işçi-emekçilere çıkartılmasına her anlamda içimize sindirdiğimiz kabul ettiğimiz anlamına gelmez. O halde işçi-emekçilerin kabullenmiş gibi görünmesi bir yanı çeşitli siyasi tercihlerimiz ve benzeri politik anlayışımız oluştururken diğer yanında tüm emek düşmanı politikalara veya tutumlara karşı ses çıkaran, bu duruma itiraz eden, karşı duran, boyun eğmeyen işçi-emekçilere ise baskı ve korkuyla uyguladıkları bir durum mevcuttur.

Kendi iş yaşamımızdan yola çıkacak olursak; işyerinde, işverenin veya onun adına hareket eden temsilcilerinin aşağılamalarına, baskılarına, tacizlerine maruz kalan, asgari ücret seviyesinde veya az biraz üstünde ücret alan, uzun çalışma saatlerinde gününün yarısını işyerlerinde geçiren, kazalarla sağ-

lığını, iş cinayetleriyle canını kaybeden milyonlarca emekçinin en ufak hakkını arama konusunda dahi tereddüt içinde olması, yaşadıklarına dair çözüm yollarını aramaması, bunlara karşı kendi emeğini ve onurunu koruyucu hareket içinde bulunmaktan kaçınması maalesef bu baskıya bir yanı ile açıkça razı olduğumuz anlamına gelmemektedir. Hayata tutunduğu yerde, kendisi ve ailesi için çalışmaya zorunlu olduğunu hisseden her işçinin bu baskıya rıza gösterdiği için değil, mecbur olduğu için katlandığı hepimiz biliyoruz. Lakin işçi-emekçilerin siyasi-politik olarak gösterdikleri rıza işçi sınıfının savunan gerçek siyasetin hangisi olduğuna dair bulanıklık ise seçtikleri partilerin sanki işçi-emekçileri savunan gerçekten işçi sınıfının çıkarlarının yanında duran partiler olmadığını anlamadığımız için ya da kendi tercihimiz olan siyasi partilerin sanki emek düşmanı hiçbir politikaya bulaşmadığını düşünerek verdiğimiz onay ise işçi-emekçilere yapılan baskılara da siyaseten onay verdiğimiz anlamına gelmemektedir. Ezilen milyonların hayatının adeta bir döngü şeklinde yaşandığını görüyoruz. Krizlerde fatura bizlere çıkartılır, acı reçetelerle kemer sıkamamız istenir, bedel ödememiz istenir, bedeli biz öderiz. Bolluk dönemlerinde ise büyüyen pastadan aslan payını almaya devam edenler oluşan bu göreceli istikrar dönemlerinde işlerin ne kadar yolunda olduğunu anlatıp durur, sürekli olarak bu dönemlerin geçici olduğunu, milletçe dayanmamız gerektiğini, aynı gemide yol aldığımızı ve nihayetinde şükretmemiz gerektiğini telkin ederler. Sonra bu krizler tekrar tekrar yaşanır büyüyen daha fazla refaha kavuşan onlar ve bedel ödeyen yine biz işçi-emekçiler oluruz. Tüm bu çarkın içerisinde, son dönemde olduğu gibi kafalarına dolarlar

takan, süper lüks araçlarıyla, şatafatlı hayatlarıyla zenginliklerini gözümüze sokan birtakım kişilerin, neredeyse bir işçi kadar bile vergi ödemediklerini öğreniriz. Dahası bu isimlere yapılan operasyonlarla adeta sömürü düzeni aklanarak vicdanlar azıcık rahatlatılır ancak öte yanda büyük sermayedarlar vergi aflarıyla, milyonlarca dolarlık teşviklerle, bir kalemde silinen milyar dolarlık kredi borçlarıyla palazlanmaya devam ederler. Bir-iki sosyal medya ünlüsüne yapılan operasyonla arkadaki büyük sömürü çarkı gizlenmeye çalışılır. Vitrin süslenir işçi-emekçi satışı devam eder. Bu çark, daha doğru ifadeyle kısır döngü, sesimizi çıkartmadığımız sürece devam edecek ve “işçinin, emekçinin fitratı” denilerek dayatılmaya devamı gelecektir. Arada “işçinin, emekçinin çocuğu da yeterince çalışırsa, mucize başarılar elde edip bu kötü çarkı kırabilir” algısı pompalanarak sahte ve bireysel umutlarla, umut kırıntılarıyla sömürü ağı devam ettirilmeye çalışılacaktır. Düşük ücretlere, kötü çalışma koşullarına ve uzun çalışma saatlerine karşı işçilerin verdikleri mücadelelerin önemi açıktır. Ancak son yıllarda sermaye-patronlar kesimini büyüterek inşa edilen sözde ülke istikrarı koca bir yalandır. Bunlar yapılırken işçi emekçiler cephesindeki birlikler, ortak hareket etme anlayışı yani toplumsal muhalefet kısmen parçalanarak etkisizleştirilmiştir. Toplumsal muhalefetin parçalanması ve dar alanlara sıkıştırılarak etkisizleştirilmesi, mücadelenin aynı tarafında ve çıkarı benzer olan kesimlerin

yaşadıkları sorunlara verdikleri tepkilerin birlikte olmaması, dayanışmanın yaygınlaşmaması inançla geliştirilememesinin bu olumsuz sonucun devam etmesinin en büyük nedenidir.

Açıktır ki işçi sınıfı başta olmak üzere tüm ezilen kesimlerin krizin ağır yükü altında ezilmemesi, seslerini gür biçimde çıkarmalarına, mücadele alanlarını birleştirmelerine ve yığınların toptan kararlılığına bağlıdır. Bu birlikteliğin sağlanabilmesi ve başta iş yerlerimiz olmak üzere çeşitli alanlarda ekonomik-demokratik temelli mücadele alanlarının birleştirilerek doğru hedefe yönelmesi büyük oranda kendiliğinden olmayacaktır. Bu alanların birleştirilmesi ve kendiliğinden birleşen hak arama alanlarında da mücadele ufkunun büyütülmesi ise sınıf bilinçli işçilerin, kurumların, sendikaların ve emekten yana benzeri oluşumların yoğun çabasına bağlıdır. O halde başta iş yerlerimizde ve yaşam alanı olan mahallelerimizde tüm işçi-emekçilerin birlikte hareketi, yan yana gelmesi, iş yerinde sendikalarla, mahallede veya köylerde derneklerle, veya bu sorunları aynı dertleri taşıyan çözmek için kararlılıkla mücadele etmeyi benimseyen, emekten yana oluşumlarla tüm mücadele alanlarında bağ kurmak, onlarla hareket etmek, ilişkilerimizi emeği ve kendi hayatımızı önemseyen ilişkilerle geliştirerek mücadele etmeye hazırlamak günümüz açısından en acil, önemli tek çözümdür. Birlikte mücadele edenler zafere ulaşır.

Emeğin Tarihi

Tarih, bir bilim olmadan önce kahramanların ve bu kahramanlara bağlı büyük olayların hikâyeleştirilmesinden ibaretti. Bilimsel bakış açısıyla ele alındıktan itibaren bütün hikâyelerin oluşumu, etkileri, dinamikleri bambaşka anlatılmaya başlandı. Bizim için tarih, egemenlerin anlattığı hikâyeler olamazdı. Egemenlerin tarihi imparatorların, padişahların, aristokratların ekseninde fetihlerin, savaşların ve dünyanın paylaşılmasının, sömürünün tesis edilmesinin anlatısıdır. Bu hikâyede kölelerin, serflerin, işçilerin ve bir cümle halkın kanları, göz yaşları, alın terleri anlatılmaz.

İşte bu sayfada, tarihin asıl yazıcılarının görmezden gelinen hikâyesini, deneyim hanemize atılan çentikler olarak not etmeye çalışacağız. Büyük ustanın dediği gibi “de te fabula narratur”, her bir ezilene, geçmişten bu yana acımasız kâr hırsıyla sömürülen tüm emekçilere kararlı bir çağrıdır: “anlatılan senin hikâyendir.”

Hikâyenin bir yanında fetihler, katliamlar, dünyanın paylaşılması, bir avuç azınlığın zevk ve sömürü tarihi varken, diğer yanında ise köleliğe karşı ayaklanan Spartaküs ve köle ordusu, 1880’lerde 8 saatlik iş günü mücadelesiyle 1 Mayıs’ı tarihleştirenler, kapitalizme duydukları öfkeyi makinelerden çıkaran Luddistler, “Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek” sloganını bayraklaştırarak 19. Yüzyıla damgasını vuran Fransa işçi sınıfı, 1857 yılında haklı mücadeleleri sonucu katledilen ve 8 Mart’ı tüm dünya emekçi kadınlarına armağan eden Amerikalı kadın işçiler, Rusya’dan Meksika’ya, Çin’den Latin Amerika’ya, Afrika’dan Asya’ya dek uzanan ve insan eli değen her yerde hayata can verenler var. Türkiye özgülünde de 1 Mayıs 1977’ler, 15-16 Haziran’lar, 1989 Bahar Eylemleri, Kaveller, Tarihler, Kazlıçeşmeler ve daha adını sayamayacağımız onlarca birikim, kimi zaman yenilgiyle kimi zaman

ise zaferle sınıfın hanesine yazılmıştır. Bu köşede her deneyimi, geleceğimize ışık tutması amacıyla incelemeye çalışacağız.

Kapitalizme Duyulan Öfke: Luddizm

18. yüzyıl sonu ve 19. yüzyılın başlarında İngiltere’de geniş halk kitleleri ciddi bir açlık ve yoklukla karşı karşıyaydı. Ücretli çalışanların aldıkları sefalet ücretler, halkın çoğunluğunun ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak, hayat zor ve acı doluydu. Basit makinelerin yerini yavaş yavaş daha karmaşık makineler ve devasa fabrikalar almaya başlamıştı. Yeni makineler, özellikle nihai ürün üretiminde emek talebinin azalmasını beraberinde getirmiş ve emek yoğun tekstil gibi sektörlerde işsizliğin artmasına neden olmuştu.

Egemenlerin amansız bir çalışma düzeniyle (bahsi geçen dönemde yer yer günlük çalışma süreleri 16 ile 18 saatleri bulabilmekteydi) sömürülerini pekiştirmeleri, özellikle kapitalizmin ilk döneminde yaygın olarak karşımıza çıkmaktaydı. Patronların kendi doğaları gereği yedek bir işsizler ordusuna duydukları ihtiyaç, emek cephesinin kendi içerisinde rekabetini de beraberinde getirmekteydi. Bu sonsuz sömürü çarkı, açlık ve yoksulluk arasında sıkışmış milyonlarca emekçinin öfkesi birikmiş ve makinelerle yaygınlaşan işsizlik nedeniyle işçiler kendilerine yeni çıkış yolları aramaya başlamışlardır.

Bu dönemde yaşanan yoksulluğa karşı işçileri çaresizliğe iten bir diğer konu da yasal örgütlenme olanaklarının, devlet tarafından engellenmesi olmuştur. 1700’lü yılların son döneminde egemen sınıfların lehine sendikalaşma yasalarının Fransa’da ve İngiltere’de birbirine yakın zamanlarda çıkartılması, tesadüf olarak açıklanamaz. İngiltere’de Birleşme Yasası adı verilen yasayla işçilerin her türlü birlik kurmasının yasaklanması, işçileri yasalarla

sınırlanmamış birliktelikler kurmaya itmiştir.

Ned Ludd, Birleşik Krallık'ta bahsi geçen dönemde işçilerin sesini çığlığa dönüştüren ve işsizliğin nedeni olarak gördüğü makineleri parçalayan grubun isim babasıdır. Kendiliğinden ve içgüdüsel bir öfkeyle makinelere yönelen hareket kısa sürede kitleselleşmiş ve daha sonrasında makine kırma suçunun cezası idam olarak belirlense de eylemler yaygınlaşarak devam etmiştir. Luddizm etkisi, bu süreçte o derece yaygınlaşmıştır ki Birleşik Krallık dışında Kıta Avrupa'sında da etkili olmaya başlamıştır.

Luddizm, işçi sınıfının henüz bilimsel bir kurtuluş yolunu bulamadığı bir dönemde ortaya çıkmış olsa da işçilerin bu vahşi sömürüye karşı oldukça değerli bir çığıdır. Luddist hareket aynı zamanda egemenlerin, işçi sınıfını birbirine kırdırma çabalarına da bir isyandır. Milyonlarca işsiz ve çalışan yoksulun işsizlik sarmalında birbirini değil üretim araçları ekseninde kapitalizmi hedef alması, makine kırıcılığından başlayan hareketin giderek kapitalist sistemin temellerine gözünü dikmesi, egemenlerin korkularının gerekçesi de olmuştur. Tam da bu nedenle Luddistler idam cezalarıyla katledilmiş ve etkisiz hale getirilmeye çalışılmıştır.

Elbette ki sömürünün ve işsizliğin kaynağı üretim araçları olarak makineler değil, kapitalist üretim sisteminin kendisiydi. Luddist hareketin, işçi sınıfının içgüdüsel tepkisiyle oluşması, harekete geçmesi ve mücadelesi, sınıf savaşımının ilk kıvılcımlarından birisidir. Bu mücadeleler içerisinde işçi sınıfı birbirine güvenmeyi, yasalarla engellense de bir araya gelmeyi, aynı uğurda mücadele etmeyi ve mücadelesini bilimsel bir yolla örererek doğru hedefe yönelmeyi öğrenmeye başlamıştır.

Öncülümüz işçilerin, en basit ekonomik ve demokratik hakları için bir araya gelmelerinin dahi yasaklandığı dönemlerde can bedeli verdikleri mücadelenin önemi, bugünkü tüm kazanımlarımızda yatıyor. Ned Ludd nezdinde, kendi kurtuluşlarını, sınıf kardeşlerinin kurtuluşundan ayrı görmeyen her işçi önderinin ilmek ilmek ördükleri mücadelenin tüm kazanımları, sınıf mücadelesinin dinamik yapısı içerisinde düşünülme zorundadır. İşçi sınıfının her kazanımı mücadeleyle olduğu gibi, sürekli mücadele olmaksızın da savunulamamaktadır. Parça parça aldığımız her hakkı savunmak ve yeni haklar almak için, işçi sınıfının büyük bir kardeşlik içerisinde ve sürekli mücadele etmesi zaruridir.

BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE

ORHAN KEMAL'IN BÜYÜK ESERİ

BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE

yönetmen ERDEN KIRAL

yapım
POLAR FİLM

RENKLİ
dağıtım
ÇİÇEK FİLM

TUNCEL KURTİZ - ERKAN YÜCEL - YAMAN OKAY

NUR SÜRER NURİ SEZER ÖZCAN ÖZGÜR BÜLENT KAYABAŞ MENDERES SAMANCI
EROL DEMİRÖZ SELÇUK ULUERGÜVEN OSMAN ALYANAK
ALİ TURAL HİKMET ÇELİK CENGİZ SEZİCİ

senaryo TUNCEL KURTİZ kamera SALİH DİKİŞÇİ müzik SARPER ÖZSAN

rilerinin sahibi olduğu iplik fabrikasında çalışmak üzere Çukurova'ya gelirler. Hemşerileri kendilerine yüz vermez. Onlar da bir çırçır fabrikasında işe başlarlar. Bir süre sonra içlerinden Köse Hasan fabrikadaki ağır çalışma koşullarına dayanamayarak hastalanır. Hasta arkadaşlarını da arka-larında bırakan Ali ile Yusuf, fabrikadan ayrılırlar. Tarım ve inşaat gibi geliri yüksek işlerde çalışmaya başlarlar. Zamanla işin- de yükselen Pehlivan Ali Patoz operatörü olurken Yusuf da duvarcı ustası olur. İki arkadaş bir süre sonra Köse Hasan'ın öldüğü haberini alırlar. Derken Pehlivan Ali de ayağını patoza kaptırıp ölünce Yusuf tek başına köyüne geri döner.

Sıkıyönetim tarafından yasaklanan film, uzun bir süre kayıptı. 1981'de Strasbourg'da Avrupa'nın en iyi filmi seçilen filmin Türkiye'de ancak 28 yıl sonra, 2 Mayıs 2008'de gösterime girebildi. Türkiye'de gösterime sokulurken 12 dakika kısaltıldı...

ÖDÜLLERİ

Antalya Film Festivali

- * En İyi Yönetmen (Erden Kral)
- * En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu (Yaman Okay)

Nantes Film Festivali

- * Jüri Özel Ödülü
- * Sanat ve Deneme Filmleri Büyük Ödülü

Strasbourg Avrupa Film Festivali

- * Büyük Ödül

Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarlanan, senaryosunu önce Mahmut Tali Öngören'in yazdığı, daha sonra Tuncel Kurtiz'in düzelterek son biçimini verdiği, başrol-lerinde Yaman Okay, Erkan Yücel, Tuncel Kurtiz ve Nur Sürer'in oynadığı, Erden Kral tarafından yönetilen, 1979 yapımı Bereketli Topraklar Üzerin- de filmi Çukurova'ya çalışmaya giden Köse Hasan, Pehlivan Ali ve Yusuf adlı aynı köyden üç arkadaşın hikayesini anlatır.

Sivas'ın bir köyünden olan üç arkadaş, bir hemşe-

İşçi Kardeşlerimiz

2024

Geride bıraktığımız 2023 yılı tüm dünyada sermaye-patronlar düzeninin işçi sınıfına yönelik ağır saldırılarıyla geçti. Bu saldırılar emperyalist savaşlarla da katmerlendi. Özellikle içinde bulunduğumuz Orta Doğu bölgesinde, sınıf kardeşlerimiz bu saldırılara en ağır şekilde maruz kaldı, kalmaya da devam ediyor. Özellikle emperyalist, sömürgeci ABD ve onun kukla uşağı Siyonist İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırıları halen içimizi acıtarak devam ediyor ve tabii sınıf öfkemizle mücadele ruhumuzu da güçlendirerek.

Kuşkusuz bu saldırılar karşısında işçi sınıfı sessiz kalmadı. Türkiye de başta olmak üzere dünyanın diğer ülkelerinde de sınıf mücadelesi yükselerek devam etti, ediyor da. Burjuvazinin saldırılarının ve emperyalist savaşın 2024 yılında da devam edeceğini biliyoruz. Yine biliyoruz ki, bunu engelleyebilecek tek güç bilinçli ve örgütlü işçi sınıfıdır.

Bu bilinçle yeni yılı çok daha örgütlü bir mücadele yılına dönüştürmemiz gerekiyor. Sorunlarımız ortak, hedefimiz aynıdır. İşçi sınıfına ve emekçilere bu acıları yaşatan sermaye-patronlar düzenine karşı mücadele etmek, boyun eğmemek ve emekten yana daha adil, insanca, sömürsüz ve barış içinde yaşayabileceğimiz bir dünyayı inşa etmek ellerimizdedir. Yeter ki **BİRLİK** olalım!

2024 yılının hepimizin ortak amacı olan insana yakışır bir hayatı, ülkeyi ve nihayetinde dünyayı kurma yolunda bir dönüm noktası olma umuduyla ve azmiyle, siz işçi-emekçi kardeşlerimize **BİRLİK İŞÇİ BÜLTENİ** nezdinde tüm işçi sınıfının insanca, sağlıklı çalıştığı ve emeklerinin karşılığını aldığı; her türlü ayrımcılıktan uzak, sınıfsız, sömürsüz, savaşız bir dünya ve ülke özlemiyle, yeni yılınızı kutlar mücadele dolu bir yeni yıl diliyoruz.

Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!

BİRLİK
İŞÇİ BÜLTENİ